



През месец март преминахме през няколко дни, обявени за празници. Някои официално приети, други не, но за тях се говори и у дома, и на улицата, и в медийното пространство – **Трети март, Сирни заговезни, Осми март, Тодоров ден...**

На пръв поглед са много различни във всяко едно отношение, но има нещо, което ги обединява начинът, по който ние, българите ги преживяваме. У нас всеки един от тях е **“ден на въпросите за нерадостното ни съвремие, ден на дилемите и споровете за идеите и ценностите, които изразява”**, ден за ядове за несбъднати очаквания или просто ден като всички останали, т. е. напрегнат, скучен, сив...

“Празник – ден от годината, в който по историческа традиция е прието времето да се прекарва радостно, като обикновено всеки празник има своя специфична церемония”.

Та: **“За какъв дявол са ни празниците!?”**

Ами... за подсилване и утвърждаване на собственото ни самочувствие и себеуважение! За вярата ни, че струваме достатъчно много и заслужаваме празник – ден за радост!

По отношение на Трети март и тази година в публичното пространство се завъртяха въпросите: Що е то патриотизъм и има ли той почва у нас!? :) Можем ли и трябва ли да се гордеем, че сме българи?

Предлагам ви да ги разгледаме така: **Обичам ли мястото, където съм се родил?**

Аз, да! Не знам дали е най-хубавото на Земята, но нямам и претенциите да бъде. То е предложило на родителите ми някакви условия да ме отгледат и като резултат мен ме има вече 49 години. Познавам природата му, познавам хората му. Забелязвам промените му – някои хубави, други не чак дотам. Там съм проходила, от там съм тръгнала. Дало

Следпразнично или за какъв дявол са ни празниците? - Фортисимо – това е лично!

От Веселина Дончева
Ср., 23 Март 2011 00:02

ми е това, каквото може и не ми пречи да си взема още, откъдето мога, но защо да забравям Родината си?! Благодарна съм, че ме има и мен! Обичам я затова, че ме има и мен! Става въпрос за усещането ни за реалност – външната, тази, която не зависи от нас.

А усещането ни за вътрешната ни реалност е свързано и с въпроса: **Гордея ли се от факта, че съм българка?**

Да, не се чувствам по-маловажна от американката или французойката, но не се чувствам и по-важна от либийката или корейката, например. Знам какво включва като нагласи, принципи, виждания, поведения понятието българка и ми харесва да съм това. В противен случай съм никоя, ничия. А дори на неосъзнато ниво това води до загуба на идентичност и до болестни последици.

Гордостта българска може да се намери и в културата, и в историята и в бита на народа ми.

Историческата и индивидуалната ми памет пък пазят много моменти, които ме карат да се гордея, че съм жена и затова празнувам и **Осми март**.

Тодоров ден (конският Великден) не случайно бавно, но сигурно възстановява популярността си в празничния български календар. Той е част от гордостта българска. Нашите предци са били конен народ. Отраслите с конете мъже и жени, са имали куража да преминат хиляди километри към неизвестното, сигурни, че ще се справят, че ще намерят ново бъдеще за потомството си.

Днес да възстановиш връзката си с коня е възможността да научиш много уроци за живота, да преоцениш традиционните понятия за сила и власт, да преработиш към добро своя АЗ.

С две думи: Струвам достатъчно много и заслужавам празници!

Следпразнично или за какъв дявол са ни празниците? - Фортисимо – това е лично!

От Веселина Дончева
Ср., 23 Март 2011 00:02

За fortisimo.eu – психотерапевт Веселина Дончева (снимка: airasia.com)